

שירים של היעלמות

לילך לביא

Songs of Disappearance Lilach Lavy

* אסופת שירים זו אפשרית להורדה ללא-תשלום.

ניתן לתת תרומה דרך עמוד האינטרנט:

[/http://flow-life.net/donation](http://flow-life.net/donation)

© כל הזכויות שמורות ללילך לביא

אין לשכפל, להשתמש להוראה או למכור את השירים ללא רשות הכותבת

או להפיץ עותק מודפס של קובץ זה.

• **אזהרה:**

הכותבת לא אחראית לכל תגובה שתתעורר עקב קריאת השירים. אם יש בכם ספק לגבי בשלותכם להיחשף לחומרים מסוג זה, קחו אחריות, ושקלו להימנע מכך. תודה.

פורסם 2017

מאהב מוחלט

אתה שטועם איתי את מזוני
מאז נגמר הזמן
ושילבנו יד ביד
מאז אני לא לבד
הטעם הוא אחר

אתה שאותי מוחק
בכל פעם מחדש
אני מוכנה, ואתה מחבק

בלעדיך, אין לי דבר
כי היינו מחוברים כבר
מאז ומעולם
ולא ראיתי אותך כאן

אתה שתמיד נמצא
ואיתך שווה לנשום
ואיתך שווה לראות את היום
כי היום סוף סוף מאיר
ואין חשיכה
איתך

את ידיי אתה תופס מאחורי גבי
כמאהב תקיף
שלא אטעה שמעשיי שלי הם
ובאוזני לוחש לחישה שובבה
"אין פרט אהבה, אין פרט אהבה"

איתך בכל שנייה
יש משהו מצחיק
אתה תמיד שם בשבילי
גם ברגע מעיק

ואני אבודה
ואני שוב ושוב מוצאת
זו היא אירוטיקה תמידית
שלא פוסקת לרטט.

שאני בו מלאה

אני רוצה להיות במקום אחר
רוצה להשתנות
משהו חסר

החיים הם לא מה שקיוויתי
ויש למה לשאוף רוב הזמן
ורוב הזמן
אני לא ממש רוצה להיות- כאן

כשאני בעבודה לפעמים אני מפסיקה לנשום
מרוב שבא לי להחליף מקום
לרוב האנשים לא בא לי להביט בעיניים
ואם כבר כן- אז מה עושים עם הידיים

אבל על הרחבה של הסטודיו אני נמרחת
כמו פרח נפתח
נושמת...מתרווחת
ושם אין מקום אחר, ואין לאן לברוח
וטוב וטוב וטוב
וזה האתר הכי יפה והכי הכי רחוק
שלנסוע אליו זה הכי קרוב

כשאני רוקדת אין ריק, ואין חסר,
והעולם מלא.....ואין אני
אין מקום בעולם שאני בו לא מלאה
ואני עצמי, ויש ויש מה לעשות עם הידיים
יש מה לעשות עם הכאב או הדמעה
תנועה.

אולי זה טוב

אולי זה טוב
שהתגברה הבערה כ"כ
שאי אפשר להשתלט עליה כבר
שמאחר

אולי זה טוב
שהכאב מציף אותי כל כך
עד שכולי ספוגה בו, רטובה,
עד שאטבע

אולי זה טוב
שאין כבר שום מקום
רחוק, קרוב
שאפשרי אליו לברוח
שאין כבר כוח

שאין כבר מענה, אין פתרון
ואין שיטה, סיכוי, שום אפשרות
חוץ מלהיות בדיוק עכשיו
כפי שאני, ממש אני
פשוט

אולי זה טוב,
ששום דבר נותר
חוץ מלמות.

זה פראי

Photo by: Blake Bentley

זה פראי
להיות בתוך הנקיק הזה
להיות תלויה בין שמיים לארץ
מרחפת כל הזמן
על פני התהום

עוד רגע נושך בליבי
עוד כאב של פרידה מעצמי
ובדידות, בדידות שאין לה הסבר
שאין לה סיבה באמת, בכל ספרי הפסיכולוגיה.

סיפרתי אתמול לאימי, עוד קטע מחיי,
וראיתי בעינייה מצוקה,
עיניי הילדה המקוות שרואות נכוחה,
"את אף פעם לא תיהיה בסדר... נכון???"

כן, אימא, אני אבודה,
אבודה בכאב הפירוד,
ונראה שכל תשובה, כל פתרון,
נועדו מראש לכשלון.

כן אני אבודה, אימא,
לא יהיה לי מה שקיווית,
לא כסף, לא מעמד, לא עוצמה בחברה,
לא ידיעה אפילו, היא באה אלי ונוזלת,
ובטח, בטח לא בן-זוג ומשפחה,
לאחוז בהם, כפי שאת לא היית מסוגלת....

תמיד נושכת, תמיד אובדת,
בכל רגע נשרפת באש מכלה,
וכל מה שיש לי, זו הנפילה.

כי כשהכל כואב,
רק הנפילה לתוך הכאב עצמו, מרפאת,
למות למות שוב ושוב, לתוך האמת.
כי כשהכל נפרד, רק נפילה לתוך הבריאה מאחדת,
רק הנפילה לתוך הפחד עצמו,
כשאני מפחדת.

Wilderness

It is wild.
To be hanging above this crevice
Suspended between sky and earth
Hovering always
Across the Divide.

Another moment bites into my Heart,
Another pain of separation
And loneliness, loneliness that can't be explained,
It has no reason really, in all the psychology books.

Yesterday I told my mother, another piece of my life,
And I saw in her distress,
The hopeful girl's eyes that see with clarity,
"You're never gonna be OK ... are you?"

Yes, Mom, I'm lost,
Lost in the pain of separation,
And it seems that every answer, every solution,
Are designed in advance to fail.

Yes, I am lost, Mother,
I will not have what you had hoped,
No big money, no great status, no power in society,
Not even knowing, it comes and then drains from my fingers,
And certainly, certainly not a spouse and family,
To hold on to, like you couldn't

Always bitten, always lost,
Every moment burning with consuming fire,
And all I have, is this Fall.

Because when everything hurts,
Just Falling into the pain itself Heals.
Die, Die, Again and Again, into the Truth.

Because when everything is Separate, only to Fall into the creation Unites,
Just Falling into fear itself,
When I am scared.

העכשיו קורא לי
על כל שכבותיו
כמאהבת לוחשת
היכנסי, הוא אומר
בואי אלי, בואי עכשיו
אחד אחד הוא מפשיל את בגדיו
לא לא, יש לי דברים
לעשות ולכבוש
זקוף הוא סוסי, קסדתי על הראש
ואם לא אעשה תפקידי,
ואם לא אצא.... איך אגיע?
ובכלל,
מי ישים מצרכים על שולחן??
מחייך העכשיו חיוכו השובב
ולוחש לי, בדרך אגב:
"כשתרצי אהבה, אני כאן"

The Now calls to me
With all her layers
Like the whispering Lover opened wide

Come inside, she says,
Come to me, to this moment,
One by one laying her garments aside

No, No, I have things...
To do, and to conquer...
With my shining armor on my horse i ride...

And if i won't do my task,
And if i wont go.... how will i reach?
And anyway....
Someone has to put food on this table, my dear

The Now smiles
It's mischievious smile, winking:
"When you want Love,
I'm here"

לחן צועני לעת ערב

הטירוף בא אלי עכשיו
הוא בא אלי היום
והיום בסיומו

לא בא לי לסיים אותו בשפיות בינונית
פתאום אני רוצה לחיות
לקפוץ מליווייתן מרבה קומות

פתאום אני רוצה לנשום בקצב
להתקשר אליך כשאסור
אני רוצה לשכב עכשיו עם עדר
או עם גבר
או פשוט איתך- מי, לא ברור

פתאום תקפה אותי מאניה דפרסיה
מהצד השמח, הכוונה
ואין לי בכלל כוח אני בדרך למקלחת
אבל לא ברור לי איך אני ישנה

אני ממש לא מסוגלת
לשים סוף ליום הזה בלי להשחית
מישהו או משהו, בלי ללחוש לחש
אסור באוזנו של איש.

הערב

חושבת עליך הערב
על חיבוק ועל גופך חושבת וחושבת
זזה נכון שאני לא יודעת מה רוצה
זזה נכון
זו רק תשוקה
וקצת יותר, וקצת יותר
זה נכון שאני לא יציבה.

והולכת, ורוקדת
את הלב שלי צועדת
והכל נע, והכל זע, כמו בוער
זזה נכון
שכנראה
בסוף אמצא עצמי עם מישהו אחר
אבל כרגע - ממש אין לי תשובה.

אבל דבר אחד בטוח, שיש פה רוח
של שיגעון, של שיטיון, של מין חיוך מרוח
הכל נכנס, יוצא, חוזר
זה אין לתאר, וכשזה פה
זו החובה- להתמסר
אל תבזבזו ת'אהבה.

כשזה דורך, כשזה מועך
שורט בועט ומייסר
אבל בדרך כה טובה.....
צריך לדעת להרים ידיים, לשמיים, לוותר
אל תבזבזו ת'אהבה.

כשהיא באה, זה כדי למחוק אתכם
כדי לנצח, להישאר
אל תבזבזו ת'אהבה.

מה שאין לי- זה מה שיש לי
מה שחסר- בו יש הכל
איך אהבת לי כשאכזבת לי
ואם תמיכה לי תיתן-
איך אדע שעמדתי בלי להישען
איפה שאין לי- שמה יש לי
ואם אני מקבלת- מי עוד מקבל?
היש הוא יש, האין הוא יש,
וזה מאד מרעיש
עד שאין מה להתרגש

סמונטיקה

פעם עלתה בי מחשבה
דיי נעימה
החומר שקוף.

אני מה?
התעורר החומר מרבעו

שקוף, אתה שקוף.
מה? למה את מעליבה,
החמיר החומר את פניו
אני כן קיים!
מה, הינה כאב, הינה גוף....

לא אמרתי שאתה לא קיים,
אני יודעת שאתה שם,
פשוט לא באותה מידה כמו שחשבתי מלכתחילה

שוב היא מתחילה
חרה החומר
מה עשיתי לך, ממש מגעילה...
אני הכי חשוב! בלעדיי את כלום!
נראה אותך אומרת "שקוף" כשאין לך פרצוף

אבל אתה לא מבין...
זה טוב לך... זה לא אומר שאתה כלום...
זה יאפשר לך הרבה דברים, אם תסכים
אבל הוא כבר לא הקשיב... הפנה לי את גבו

ממש אטום...

שיר

אני אני
התעוררתי לעצמי
זה הפיהוק שלי, פיהוק עולמי

אני אתם
אנשום את נשימתכם
אמצמץ בעיניכם.....

ואפריד את המחובר
כדי להתגעגע מחר
ואז אשנא את האחר- כדי שוב להתחבר
וארחק ואתבודד..... כדי לפחד
כדי שאבכה מהכאב
כשאתאהב

בעצמי
כי כך הוא קיומי
כי אחרת אין
ולכן

אהיה רע, ואהיה טוב.....אהיה זר
ואהיה קרוב

ארצה ואקח....אכעס
ואסלח

ואדע את עצמי למוות
כך.

יש אנשים שמנגנים
ויש אנשים שרוקדים.
אני אנשים שרוקדים.

יש אנשים שבאים
ויש אנשים שהולכים.
אני אנשים שמחכים.

יש אנשים שתוהים
ויש אנשים שיודעים.
אני אנשים שנוגעים,
ואז יודעים,
ואז תוהים.

אבד

אבד,
כאן ועכשיו
הוא נשמט לי הבוקר, כששוטטתי לתומי בדרכי,
ופתאום מישהו קרא לי "הי, את!"
היה משהו מפתה בקריאה, אז הקשבתי
"אל תיהי פראיירית,
את יכולה לחיות אחרת, יש חיים אחרים בשבילך,
מגיעים לך תנאים אחרים, כסף אחר, חברים אחרים"

לרגע אחד זה קסם לי, אז הבטתי לשם,
כנראה זה הרגע ש"כאן ועכשיו" נשמט לי,
והלב הרחב הפתוח, שקשור בשרשרת אליו,
התגלגל בעקבותיו גם.

אבל אני זוכרת, עדיין זוכרת איך זה הרגיש,
כשהם היו ברשותי
ועכשיו - דרושים- לי חברים של אמת
שיעזרו להזכיר לי
אותי.

כאבך
אינו פשוט הוא
אינו בנוי מיחידה אחת
הוא נע, הוא זז...
זה לא דבר אחד.

זה הוא דבר מורכב...
מלא שכבות ישנן כאן
שכבה בוערת
שכבה רוצה
שכבה עוצרת
שכבה שומרת....
נשמי אליו....

ואין זו נשימה אחת
אשר תרגיע את מלא הפרצופים
של הגבירה המפוארת
של כאבך

רוצה היא את מלוא
תשומת הלב
ריקוד ארוך, ומתמשך,
פורש, חושף ומלטף את
מורכבותה העצומה...
עם
כל
נשימה...

כאשר אדם מתאהב בעצמו,
אבל באמת בכל כולו, לא "ברעיון של עצמו",
כל רגע נהיה מסיבה של אהבה.
יש מסיבה כואבת
יש מסיבה מיוחדת
יש מסיבה שמחה
יש מסיבה משועממת
ויש מסיבה חושבת

כאשר אדם מתאהב בעצמו באמת,
הוא מאבד את עצמו בתוך האהבה הזו,
ואין יותר את מי לאהוב, יש אהבה. נקודה.

אז אפילו הדרישה לעשות הכל מתוך אהבה,
נראית כפי שהיא- כאידיאל נוקשה.
כל האידיאלים נושרים מאליהם,
ומקבלים מרחב חופשי יותר להתקיים בו,
או לא להתקיים.

כאשר אדם מתאהב בעצמו באמת
הכל
נושם.
(גם מה שלא נושם. נושם)

שלום עולם

שלום, עולם,
עזבתי.....

אני לא בסיפור יותר,
לא בעלת תפקיד או תואר, לא ברת הסבר,
לא מחזיקה יותר, בגופי ובנפשי,
את סיפוריך היפים, המפחידים,
על טוב ורע, וכזה ואחר....

רק פה כדי לפגוש אותך פשוט
עירום מסיפוריך כתינוק אשר נולד
אני הבית לכולם, ובכל פעם שתבוא
יש בשבילך מקום, ושנינו לא לבד,

שלום עולם,
ברוך הבא אל זרועותיי
תבוא כמו שאתה אל תתבייש
כאן יש
לך חיבוק מושלם.

ואם תשאל, "איפה היית?"
אשיב ש... לא ידעתי....

שלום, עולם,
הגעתי....

קרובה למקור

מאז שגיליתי את "המקור"
מאז שגיליתי את האמת שנמצאת קרוב יותר ממילים
אני חסרת-אונים.
אני חסרת-תועלת
כי האמת קרובה יותר מכל תועלת שהיא....
כי כשאת מגלה את "המקור",
כל מה שמרגיש נכון, כל מה שאפשרי, בעצם,
זה להישאר קרובה-למקור.
וזה רק מחמיר עם הזמן,
"המקור" זה כמו מחלה, שגדלה וגדלה
בתוכך, זה כמו הריון.... ולידה.... בו זמנית
מיום ליום, מרגע לרגע, הקשר עם המקור
מתחדד בתוכך....
הקריאה הזו, שפעם אחת שמעת בצורה ברורה,
ומאז אותו רגע, איבדת ומצאת, ואיבדת ומצאת, ואיבדת ומצאת,
ושוב, ושוב,
הקריאה הזו מתחדדת בתוכך,
כמו שתינוק מתבהר ומתגבש בבטן אימו.
ובשלב כלשהו את רואה,
שאיך לך מה לעשות בעולם הזה,
חוץ מלהיות קרובה כמה שיותר למקור החום הזה,
למקור האהבה הזה,
למקור האמת הזה....
לא כי את לא רוצה.. את רוצה לפעמים להיות "כמו כולם",
להרגיש בטוחה, כמו שהבטיחו לך,
להיות מצליחה, כמו שהבטיחו לך,
אבל את לא יכולה.... את לא יכולה....
את יכולה להיות מצליחה רק בדבר אחד,
דבר אחד בלבד....

אחד.

Love Is

Love.

Love is to let myself feel
What i am already feeling , right now.

Love is to let the world be,
and whatever's right - fall in my lap.

Love is the breeze at the end of the day.

Love is the embrace of sleep in the night.

Love is the fear of what might come.

Love is the fear that i won't be loved.

Love is the anger surging through my blood

Because all i wanted... back then... was love.

Love is

The Fear

That there isn't enough

Money

Friendship

Help

Love

Love is writing a poem

Because if i won't, i wouldn't be able to sleep.

Love doesn't know what to write anymore...

Sheep.

Photograph by: Keven Law

מה כל כך רע, בלהרגיש אבודה
אם החולשה שבי
כותבת מכתבי אהבה לעוצמה
שאיני.

Copyright- Martin Gruell

מגע

כף ידך
כה ענוגה....
בעדנה, נוחתת
על כתפי, על לחיי... על עורי
הלח, הקר, קמעה.

כמה שנות אור
כמה ייקומים, פרקטלים, ועולמות
חציתי

כמה מרחק גמעתי
וכמה חלוקות התחלקתי
כדי לשמוע את קולך הרך
כדי להתנחם.

כדי לשמוע קול
שונה מזה שלי
כדי לברוא אותך
כל כך שונה ומסתורית, רכה,
עם כף ידך
הענוגה....

Touch

Your hand
So delicate
Gently lands

On my shoulder, my cheek against my skin
My slightly wet, cold, skin.

How many light years
How many universes, fractals, and worlds
Have i crossed

How much distance have i traveled
And to how many parts have i broken myself into
To hear your soft voice
To find consolation.

To hear a voice
That's different than mine
To create you
So different and mysterious, soft,
With your gentle, delicate
Hand

You are sea
Said the tide breaker, to the wave
You are Love
Say you, to me,

I come to you to break
Once and once again
The love that I inevitably am
In meeting you, I see

And upon this meeting
I realize with my whole being
A Love for you, for me

Blessed confusion that descends
Upon this meeting of no end
Once and once again

Where you begin
Where do I end
What
Is this pain

(Dedicated to [Matt Licata](#))

Loneliness said,
It hurts.
I am without hope, all i can see is pain.

- Silence.
No answer came for comfort.

Loneliness said,
I hate this life,
Everything hurts....
I hate all that's in me and around me.

-Silence said
I can see you.

Loneliness said,
Is there anyone really there?
Can you hear me?
Please help me, fix me if you can,
It hurts...

- Silence said
I can see you, you are loved, you are not broken
Your name is "Aloneness"

Aloneness sat in silence, feeling it's pain.
Aloneness said,
I am here, i am Aloneness,
I can feel you....

-Silence said
We are here, i can feel you
Your name
Is Love.

It's time, my Love, it's time.

Just let me come to you.

Through this sense of aloneness....
It's time.

To look not for a lover,
To look not for another...
Of flesh, of blood, of hugging arms,
It's time.

To see this longing
To see this wanting
To see this thirst for what they are...

To see them through
Let them lead you
Into my arms...

It's time.

There is no other lover...
No answer, no embrace,
Escape you can no longer,
From the One that your heart
Quests

Just let it Be,
In this you'll see
So naturally...

It's time.

כשהלכתי לישון
וביקשתי לחלום
בשמיכת אשליה התכסיתי

השמיכה היא עבה,
כה כבדה, אין בה דופי
עשויה מאריג של שלמות

ברכות היא עוטפת
ברכות, היא הודפת
כל זיכרון של עירות

כמעט.

בלאט,
אצלול לשנתי התמימה
תחת כסות מדהימה
עשויה מחוטי אשליה מוקפדים
של זמן, של תחושה,
של אני-ואתה,
של תקוות, רצונות ופחדים...

עמוקה היא שנתי
מופלאה שמיכתי
הו, מצחיק, מה ניתן בימינו
לתפור
מקצת נצח, שלמות,
וחוט-אור.

Photograph - courtesy of NASA/JPL-Caltech

את בוערת, חברה,
אתה בוער, חבר,
כואב לך, או מבובל או מתייסר,
אתה מגיע אלי ומבקש עזרה,
ממני, זו אשר למדה, אשר חקרה,
שמכירה
הרבה תיאוריות על כיבוי האש
על איך להרגיע, לעזור, איך לרפא, איך לאלחש,
אתה מגיע אלי בתור "מומחית"
זו שמבינה
שתעזור
מביא אלי את הכאב, החשכה,
ומקווה שיופיע אור.
אך בוא נעצור.
המשוואה הישנה מוכרת-
אתה המטופל, אני המטפלת,
אני באור, אתה באפילה,
אתה במצוקה, אני כל-יכולה,
היינו שם כולנו פעמים רבות כבר, עד בחילה
בוא נעצור,
ובוא נודה על האמת
אני כמוך, רק אדם,
הישועה בי- לא נמצאת.
גם לי קיימת בעירה,
גם בי כאב הולך-ושב
וגם עם כל החקירה איני יודעת
שום דבר חוץ מ..... עכשיו.
כן, ה"עכשיו" זה מה שיש פה
ואין פה פתרונות
רק הזמנה לבעור ביחד
ולהסכים... להיות.
כשמסכימים לבעור
ישנם דברים שנשרפים.
מה שנשאר- זו האמת.
הבט נא בעיניי- אנחנו בוערים. ממש. כעת.

אני לא רוצה שתהיה ביננו אהבה.
כשיש-ביננו-אהבה, האהבה יכולה להפריד ביננו,
רגע היא שם, ורגע מנסים להיאחז בזכרונה,
בהמשך קיומה כחוט מקשר,
שהופך אותנו לאהובים.

איני רוצה שתהיה אהבה ביננו.
אני רוצה שתהיה ביננו שכינה.

שכינה היא חסד המאפשר לי לאהוב את עצמי
דרכך.

היא חסד המאפשר לי לראות את עצמי
וללמוד אודות האהבה,
שיכולה לשכון בליבי יותר ויותר בכל יום.
היא עוזרת לי להיות שלמה... אחד...

וכשאני אחד
אנחנו אחד.

אני לא רוצה לחשוב עליך דברים טובים.....

אני רוצה לחשוב דברים,
שיאפשרו לי להיות טובה לעצמי,
ולא משנה מה אנו חושבים אחד על השני כרגע.

אני לא רוצה לאהוב אותך.

אני רוצה לאהוב.
איתך.

במרווח שבין מה שכבר עשיתי
לפעולה הבאה

.....

אפגוש אותך

ברגע הרייק הזה
בו נגמרה לרגע העשייה
והחופש שאליו כמהתי כל כך
מתממש, ומציף אותי לפתע בייראה

כאן באש הלא-כלום
כשהעיניים פתאום מחפשות לאן להסתכל
והנשימה כמעט ונעצרת
מאיימת הכלום המתבהל

כאן אתקדש איתך.....

חברי החדש

והעתיק מני-עד

בן זוגי להווייה

רק איתך אוכל לשרוד
את תהום הנשיה
את השתיקה, כשהיא קוראת לי
מאיימת אותי לבעול ביעף

.....

.....

לנשום

להיות מה שעכשיו

סוף סוף הגעתי

אל הסוף

של התחלת

הסוף

חרישית, הנחנו את נשקנו
חרישית, נשקנו לחלום
בלי מילה, ויתרנו על חיינו
כשהאיר לנו היום

לא היו מילים של רהב
על גדולות ונצורות
רק מבט אחד יודע
שהבהב בין חצרות

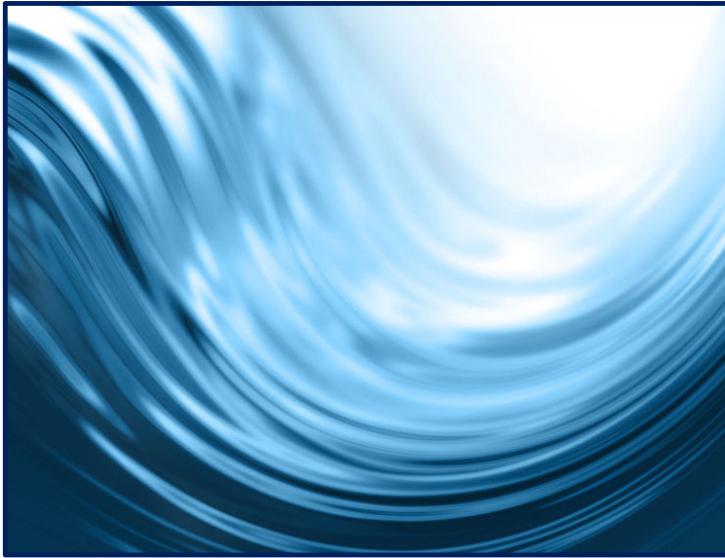
רק הבזק אחד בעיין
שפגשה ברעותה
וידעה את שיודעת
החמה בשקיעתה

וידעה ללא שום אומר
על אוצר יקר מכל.
בשמחה אז לא שוררנו
לא יצאנו במחול...

כי שקטה היא מסתבר
שמחתם של נאורים
הדממה והאמת
הן הגדולות
שבשירים.

הסוד הקטן שלנו

הרבה פעמים אני לא מבינה
הדברים לי סתומים
עצבות מטרידה
מטפטפת אצלי בנקיקים
וקורים החיים
מסביב אנשים מדברים,
ואינני יודעת מה מתכווץ ראשון בקרבי
לשמע קולם האפי-
אם אוזני, או ליבי,
או בטני, או עורקי-עורקים...
לפעמים לא מובן
ועובר לו הזמן
כמו שיניים אשר שוחקות
בצרימה...
אך לפתע, לרגע,
עובר ביננו סוד קטן,
רק שלי ושלך ...
נשימה.
לפעמים
זה מרגיש ששום דבר פה לא ייתכן,
כמו שני תיירים עם שפות זרות-
אני מסבירה את עצמי,
ואתה....
אלוהים רק יודע למה אתה מתכוון....
אבל
כשנמאס לי להתווכח,
או לנסות לפענח
את כוונתך הסתומה,
אז יש לי סוד קטן.
שעוזר להיות איתך כאחד.
נשימה.

חיפשתי אותך בתוכי
חיפשתי אותי בתוכי
ולא מצאתי דבר

לא מצאתי שם שום דבר
כשהפנתי עיני לתוכי
אל חלל שאינו נגמר

ובתוך החלל
עלה והציף
התנחשל עליי גל
גל עצום שעלה והציף פתאום
אהבה

אני לא יכולה
עלתה בי מחשבה
החזק אותי חזק
אהוב
והנחשול הפך
לצביר כאוב

אייכ אהוב
קראתי לך
וראיתי את פניך
ושמעתי את קולך

ושמעתי את קולך
אני כאן
אני כאן
אני אוהב אותך
ואינני קיים

חיפשתי אותך בתוכי
חיפשתי אותי בתוכי
ולא מצאתי דבר.

אי-שניות Non-Duality

כשהאף מגרד,
הוא קורא לפעמים ליד...
בואי בואי
אני מרגיש לבד

בסדר לי פה, אבל זה לא בדיוק
ויש הרגשה שאם תבואי
יהיה לי פה יותר
סיפוק

והיד, היא לא צריכה לחשוב...
היא לא צריכה לשקול את הדברים...
היא פשוט עושה את התנועה הנחוצה
והופ! הם חברים.

אין שם ממש הפרש או פער
של זמן או של עיבוד
היד פשוט נשלחת אל האף
ומביאה גירוד.

ואם היה לה עודף שכל
אולי הייתה היד שואלת את עצמה
האם האף הוא שהתחיל את כל זה,
או שאולי,
אני האשמה?

No consolation
No resolution
No real direction i am at
Just **Burn Burn Burn**

No making a living
Not only taking nor giving
Nor for the art i might create
Just **Burn Burn Burn**

Not for some body
Not for any justice
Nor for what i think
But what i Feel to be TRUE
Just burn **burn burn**

Not for what i get from it
Not for what they say of me
Most often by myself than with you
I **burn burn burn**

Free fall..... i'm living in free fall ...
No one to guide me
Nothing to hide me
Nothing to show for it when it's through

Just
Burn...

החיים מניחים
שוב ושוב אל רגליי
תשורות של אמת אהובה

לא ולא
אני מסיטה את עיניי
לא זה מה שאני רוצה

ומטר יהלום
של אבני-הארה
שחושלו באש האמת
ממטיר עצמו על לחיי

אך לא זה הרי מה שביקשתי
אני מפטירה
ובעצב מפנה את פניי

ביקשתי זהב של ממש
לרפד מיטתי
שתהיה לי רכה, ונוחה, ובטוחה
שאוכל לישון בה הייטב....

ביקשתי לי הבטחה למחר
מגון, וחופשי מכאב...

כמו מלכה אבודה
שבלום לה עושרה
כי עיניה סומאות
מנצנוץ אחר, מכזב...

כך אני רגילה
שוב ושוב להכחיש את חלקי ששפר
ואל טוב-מזלי את גבי האציל
לסובב.

אחרי שעמיחי אמר לא

מה רוצה מאיתנו העולם הזה
מה הוא רוצה בהיותו

שנביט בו באמת, ונכיר במבטנו
בהיותו, ונראה את ארעיותנו
את ארעיותו

מה רוצה ההלך הבא מולנו
וכובש מבט כבוי בכביש
שנביט בעיניו ונראה אותו כפי שהוא
כחי, כבאמת איש

שנראה לרגע מבעד למשא ההרגל האפרורי
נעיר אותו במבטנו ונראה שם
איש כל כך חיי, כל כך לא יציב וארעי

והעצים והבתיים, ובעיקר האנשים
רוצים הם מאיתנו שנדע את חיותם
שנדע עד כמה זה רק עכשיו וזה רוטט
וחיי כל כך, נורא, חולף,
פראי.

ושדרכם נדע אותנו, כי מה זה העולם הזה בסה"כ
ובשביל מה,
אם לא ההוויה שרוקדת, ורוטטת
ואוהבת
את עצמה.

הרשי הכל
הרשי הכל
את השמחה ואת השכול
תשוקה גדולה
כאב גדול
הרשי הכל

כשזה יותר מידיי מצויף
אל תחפשי מסלול עקיף
רק תני לגל אותך לשטוף
אל קו החוף

כי אין יותר ממה לברוח
ולאחוז כבר אין לך כוח
במחר ובאתמול...

ואת יודעת, את יודעת,
ש-אל הלב כבר אין מכשול
שזה הזמן, ושאת כבר,
מרשה הכל...

ציור: משה פז, צייר/מאייר

